

И майка ѝ плаче. Топли трици носи, на зжба ги слага. Нищо не помага.

— Щомъ знаешъ да бѣгашъ, недей сега плака! — извикахъ ѝ строго. — Отвори устата! Азъ докторъ ще стана. И не пискай много!

Тя не отговори, но погледна жално и уста отвори.

— Този ли е тука? Той се вече клати!

— Охъ, кажи ми, Данчо, кажи що да правя?

— Азъ ще те избавя.

За конецъ коприненъ азъ Дана изпратихъ. А самъ вънъ изскочихъ, хукнахъ къмъ рѣката, една жаба хванахъ, въвв хартия свихъ я и назадъ се върнахъ.

— Дай конца, Дано! — пакъ строго извикахъ. — А ти до прозорца ела скоро, Мико! Отвори устата! Затвори очитъ! Докато погледнешъ, хайде хопъ — готово. Безъ „охъ“ ще се свърши.

И Мика направи, каквото ѝ рекохъ. Азъ зжба ѝ стегнахъ здраво съсъ конца. Края на конца о прозореца върза, о жълтата дрѣжка. И

докато Мика се сѣти да пѣшка, жабата извадихъ, на ржка я сложяхъ и викнахъ: „Готово!“ Болната погледна, скочи, викна, писна, и зжба овисна. Така по неволя зболѣкаръ станахъ.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко! Бжди здравъ и весель!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо